

UUDENVUODENAATTO,
LAS VEGAS, NEVADA

TYTTÖ SEISOO KATTOHUONEISTON hyvin varustetun baarin edessä. Hänellä on yllään silkki-ammutakki, ja hänen paksut punaiset hiuksensa ulottuvat puoliväliin selkää. Huone hänen takanaan on elegantisti sisustettu beigen ja luonnonvalkoisen sävyissä ja ripauksella kultaa. Valtava orkidea sohvapöydällä koskemattoman sushitarjottimen vieressä lisää hienovaraisen väripilkun. Katsottuaan kolmesti kelloa puhelimestaan tyttö laittaa kahteen lasiin jäätä ja kaataa päälle tuhdin siivun viskiä.

”On melkein keskiyö, mikä sinulla kestää?” mies huu-
taa makuuhuoneesta.

”Olen juuri tulossa”, tyttö vastaa, työntää käden silkki-
ammutakin taskuun ja ottaa esille pikkupullon valkoista
jauhetta. Kädet täristen hän kaataa jauheen toiseen lasiin,
sekoittaa sitä etusormellaan ja panee tyhjän pikkupullon
takaisin taskuunsa. Hän sulkee silmänsä hetkeksi ja astelee
sitten paljain jaloin lämmitetyn marmorilattian poikki.

Näkymä makuuhuoneen seinäkorkuisista ikkunoista
kadulle kimaltelee kuin karnevaali. Keskellä huonetta
ympyränmuotoisella sängyllä vanha aasialainen mies nojaa
tyynyvuoreen. Hän on valkoisen satulahuovan alla alas-
ti lukuun ottamatta pientä punaista boleroa, ja hänen
keskivartaloaan, olkapäitään ja käsivarsiaan halkovat

koristeelliset tatuoinnit tuntuvat kiemurtelevan ja lui-
kertelevan. Hänen katseensa on nauhiutunut television
ruutuun kun hän selaa kanavia kaukosäätimellä. Yhdellä
hetkellä nainen paistaa kanaa pannulla, seuraavalla hetkel-
lä kaksi nuorukaista hieroo toisiaan brasilialaisella rannalla.
Hymyillen tyttö lähestyy ja ojentaa vanhalle miehelle va-
semmassa kädessään pitelemänsä juoman. Mies ottaa sen
katsellen naista arvostelevasti. ”Sinulla on taas hiukset
korvien takana”, hän sanoo. ”Tiedät että vihaan sitä.”

Tyttö heilauttaa hiuksensa välittömästi vapaiksi, ja ne
laskeutuvat hänen kasvoilleen.

”Näytä kätesi”, mies komentaa, ja tyttö näyttää tottele-
vaisesti ensin toisen käden ja sitten toisen, niin ettei hänen
tarvitse laskea juomaansa alas. Mies tarkastaa tytön pitkät
sorjat sormet, ja juuri kun hän avaa suunsa puhuakseen,
ilotulitusnäytös alkaa. Kultaisia ja hopeisia tähtiä räjähtelee
ikkunoiden takana, taivas on loistavaa sokaisevaa valoa. Ne
pyörivät ja kiitävät, viheltävät ja räjähtelevät, ja kuulostaa
siltä kuin pommit tuhoaisivat alapuolella olevaa kaupunkia.

”Miten meluisaa”, vanha mies sanoo. ”Loppuisi jo.”

”Kohta se loppuukin”, tyttö vastaa kohottaen lasiaan.
”Hyvää uutta vuotta?”

”Niin niin”, mies mutisee. Hän vie lasin huulilleen ja
kurtistaa otsaansa. ”Mitä viskiä tämä on?”

”Samaa mitä aina juot”, tyttö vastaa posket hehkuen.
”Tuon sinulle jotain muuta jos haluat.”

Vanha mies nuuhkaisee juomaansa ja ottaa toisen sie-
mauksen. ”Ei tarvitse”, hän sanoo heilauttaen tytön käden-
liikkeellä pois ja kääntyy takaisin nuorukaisten pariin,
jotka kirmailevat nyt rannalla.

Tyttö astelee ikkunoiden ääreen ja teeskentelee olevansa
ulkona näkyvän fantastisen spektaakkelin lumoissa vaikka
todellisuudessa hän katselee vanhaa miestä ikkunalasien

heijastuksesta. Mies juo viskinsä nopeasti, ja muutamia minuutteja myöhemmin, kun viimeinen kimalteleva suihku karisee savupilveksi, hänen päänsä retkahtaa taaksepäin tyynylle, ja kaukosäädin luiskahtaa hänen kädestään.

Tyttö lähtee ikkunalta ja menee sängyn viereen. ”Osamu”, hän sanoo kumartuen miehen ylle. ”Kuuletko minua, Osamu?” Hän ravistelee miehen hartioita ja taputtaa tämän poskea useita kertoja, mutta tämä ei hievahdakaan. Varmana siitä että mies on tajuton tyttö ryntää kaapille ja repäisee aamutakin yltään. Hän liikkuu niin nopeasti, että hänen jalkansa jää kiinni farkkuihin, ja hän kompuroi. *Rentoudu äläkä hätäile*, hän sanoo itselleen vetäessään saappaita jalkaan. Matkalla kylpyhuoneeseen hän nappaa Osamun lipaston laatikosta tukon käteistä sekä joitakin muita tavaroita ja tunkee ne reppuunsa. Kylpyhuoneessa hän ottaa saksen, jota on aiemmin piilottanut lääkekaappiin, ja pätkäisee hiuksensa aivan korvien yläpuolelta, kääntää hiustukon solmuun ja tunkee sen taskuunsa. Sitten hän vetää mustan lippiksen syvälle päähänsä ja jää odottamaan käsi valmiina wc-istuimen napilla. Suunnilleen minuutin kuluttua joku koputtaa kevyesti makuuhuoneen ovelle. ”Haloo haloo”, yövartija sanoo, ”onko täällä kaikki kunnossa?”

Tyttö painaa wc-istuimen napin alas. ”Kaikki hyvin”, hän vastaa veden huuhtoutumisen äänen yli. ”Mutta Osamu sama on väsynyt eikä nähnyt ilotulitusta.”

”Aivan, huomaan sen. No, hyvää uutta vuotta sitten.”

”Hyvää uutta vuotta”, tyttö vastaa, odottaa että vartija poistuu ja asentaa hälytyksen. Kuten tavallista vartija menee ulos tupakalle ennen kuin palaa paikalleen, mikä tarkoittaa että työllä on enintään kaksi tai kolme minuuttia aikaa selvittää ulos. Jos vartija jättää tupakkansa väliin, tyttö ei tiedä mitä tekisi, ja jos Osamu epäilee, että tyttö on

huumannut hänet, hän ei tuhlaisi paljonkaan aikaa työstä eroon hankkiutumiseen. Tytön henki saattaa hyvinkin riippua siitä, tekeekö vartijan mieli tupakkaa vai ei.

”*Ajutä-mä sä Isus*”, tyttö mutisee äidinkielellään moldovaksi juuri ennen kuin kurkistaa ovisilmästä, ja kun vartijaa ei näy, hän tekee ristinmerkin ja livahtaa ulos keittiöhenkilökunnan ovesta. Onneksi hotellin työntekijät eivät ole Osamun palkkalistoilla, mikä tarkoittaa että Osamun miehet eivät katsoisi turvakameran videota ennen kuin huomaisivat, että hän on poissa. Mutta siihen mennessä, jos kaikki sujuisi suunnitelmien mukaan, hän olisi jo kaukana. Ohittaen hissit hän suuntaa porraskäytävään ja juoksee kuusikymmentäkaksi kerrosta alas reilussa viidessätoista minuutissa. Osamun miehet viettävät aikaansa todennäköisesti autotallassa, joten hän laskee aulan uloskäynnin varaan ja kurkistaa hengästyneenä porraskäytävän ovesta ulos. Hän melkein pyörtyy kun huomaa yhden Osamun miehistä vastaanottotiskillä. Ehkä yövartija on tupakkansa jälkeen käynyt vilkaisemassa pomoaan uudestaan ja huomannut, että tyttö on poissa. Mutta ei, ei ole todennäköistä, että yövartija olisi ottanut riskin ja häirinnyt Osamua turhaan ja ärsyttänyt tätä. Silti ei voi mitenkään tietää, kuinka kauan vanhalta mieheltä pysyisi taju kankaalla. Hän saattaisi jo sillä samaisella hetkellä olla kääntämässä paikkaa ylösalaisin löytääkseen tytön, hän on saattanut jo käskeä miehensä pysäyttämään tytön hinnalla millä hyvänsä, eikä tyttö halua ajatellakaan mitä tapahtuisi jos miehet onnistuisivat.

Lähes hysteerisenä tyttö odottaa porraskäytävässä ja pohtii seuraavaa siirtoaan, ja samassa, kuin vastauksena rukoukseen, hän kuulee hissien ovien avautuvan ja humalaisten juhlijoiden purkautuvan aulaan yhtenä ryppäänä. Tyttö tajuaa, että se saattaa olla hänen ainoa mahdollisuutensa,

ja pujahtaa joukon sekaan ratsastaen sen aallolla pääoville. Sillä välin kun hotellivieraat odottavat taksiansa ja limusiiniensa saapuvan, tyttö jatkaa matkaa jalan pois hotellin alueelta pakottaen itsensä kävelemään vaikka jokainen solu hänen kehossaan káskee huutaen häntä juoksemaan.

Vasta kahden korttelin päässä tyttö rohkenee vilkaista olkapäänsä yli. Se ei tunnu mahdolliselta, ja silti se on totta. Ensimmäisen kerran yli kahteen vuoteen kukaan ei tarkkaile eikä kontrolloi häntä. Yhtäkkiä häntä kihelmöi innosta niin kuin hän voisi leijaila ylös jalkakäytävältä ja kirkkaisiin valoihin yläpuolelleen, mutta on liian aikaista juhlia. Edessä oli vielä pitkä matka, kunnes hän olisi oikeasti vapaa.

Jalkakäytävä Bellagio-hotellin edessä on täynnä ihmisiä, mutta lopulta tyttö huomaa kaksi muuta tyttöä, joilla on yllään tummat vaatteet ja selässään reput kuten hänellä itselläänkin, ja tunkeutuu väkijoukon läpi heidän luokseen. Vanhempi noista kahdesta näyttää noin viidentoista ikäiseltä, ja hänellä on tummat olkapäille ulottuvat hiukset. Pienempi tytöistä ei ole kymmentä vanhempi, ja hänen vaaleat hiuksensa ovat saparoilla.

”Inesa, sinäkö se olet?” tumma tyttö kysyy.

Inesa vetäisee leikkaamansa hiustukon taskustaan heidän nähtäväkseen, mutta nuorempi tyttö tuskin vilkai-see siihen. ”Sun piti olla täällä kaksikymmentä minuuttia sitten.”

”*Calmate, Sammy*”, tumma tyttö sanoo. ”Hän on nyt täällä, kaikki hyvin.” Ja juuri silloin Bellagion suihku-lähteet purskahtavat eloon ja ”Luck Be Lady” alkaa pauhata kaiuttimista. Kaikki heidän ympärillään pysähtyvät katsomaan näytöstä, ja he suuntaavat pois pääkadulta hiljaisemmalle kadulle.

”Älä huoli, kohta me olemme vapaita”, Karla kuiskaa.

”Niin, kohta me olemme vapaita”, Inesa kuiskaa takaisin, mutta paon aiheuttama alkuinnostus on kulumassa pois ja hän on alkamassa epäröidä. Osamun verkosto on laaja ja ulottuu syväälle. Siihen kuuluu poliiseja, liikkeenharjoittajia, rajaviranomaisia, taksikuskeja ja jopa muutama tuomari. Viime aikoihin saakka Inesa oli ajatellut, ettei ollut ihmistä, jota Osamu ei ollut voidellut, ja että jos hän edes ajatteli pakoa, Osamu tekisi hänestä jauhoa jonka syöttäisi koirille. Mutta se oli ennen kuin Sammy ja Karla olivat tulleet hänen elämäänsä.

”Mä tiedän paikan mistä me voidaan saada jotain syötävää”, Sammy sanoo. ”Otetaan sieltä taksi.”

Inesa pysähtyy niille sijoilleen pakottaen Sammyn ja Karlan tekemään samoin. ”Mehän sovimme että ei takseja eikä julkisia kulkuvälineitä. Miksi muuttaisimme suunnitelmaa nyt?”

Karla yrittää selittää ja vaihtaa espanjaan niin kuin aina kun jumiutuu tai hermostuu, ja Inesa vastaa hänelle englanniksi tai moldovaksi eikä kumpikaan tyttö täysin ymmärrä, mitä toinen yrittää sanoa.

”Meillä ei ole aikaa tähän”, Sammy mutisee ja kävelee pois vaaleat saporot tomerasti pomppien.

Karla tarttuu Inesaa käsipuolesta ja vetää hänet mukaansa. ”*Credința, speranța y amor*”, hän sanoo, mutta väri on paennut Inesan kasvoilta. Mitä tahansa hän nyt tekeekin, takaisin ei ole kääntymistä, ja hänen toverinsa tietävät sen. Yhtäkkiä hänen mieleensä tulee että Sammy saattaa myös kuulua Osamun verkostoon. Se on hullu ajatus, absurdi itse asiassa, mutta sillä hetkellä kaikki tuntuu mahdolliselta, ja siinä pienessä tytössä on jotakin, mihin Inesa ei täysin luota. Sammy on ihan liian itsevarma ja hänen tyyli käyttöksensä ärsyttää Inesaa välillä.

”Kuulitko mitä sanoin?” Karla kysyy.

”Joo”, Inesa vastaa. ”*Credința, speranța y amor*. Yritän muistaa.”

He tilaavat kolme hotdogia ja kolmet isot ranskalaiset pikaruokapaikasta, johon Sammy vie heidät, ja syövät selkä ikkunaan päin. Sitten he poikkeavat marketissa ja ostavat monta pulloa vettä, suklaapatukoita, myslipatukkalajitelman ja kuivalihaa. He jatkavat matkaa kävellen hiljaisempien alueiden läpi ja ohittavat nuhjuisten strippiklubien ja baarien loputtoman virran. Puolen tunnin kuluttua he viittaavat taksin kiitollisina päästessään pois kadulta.

Kello on melkein kaksi yöllä kun he saapuvat ratapihalle. Kiskojen monimutkainen labyrintti halkoo aluetta kaikissa suunnissa, ja junat näyttävät nukkuvien dinosaurusten laumalta kimallellessaan kuunvalossa. Näkyvillä ei ole ristinsielua, ja on niin kylmä että hengitys huurtuu. Inesa ja Karla seuraavat Sammyä, kun hän kompuroi kiskojen ja vaunukytkentöjen yli pitäen silmänsä ja korvansa auki koko ajan. Valppaana pysyminen, hän oli sanonut heille, oli paras keino pysyä ehjänä ja olla jäämättä kiinni. Ja pian he huomaavat, että vaikka junat eivät liiku, ne murisevat ja nakshtelevat ja huokailevat niin kuin olisivat elossa.

Äkisti Sammy pysähtyy ja osoittaa autonvaloja edempänä. Pieni valkoinen pakettiauto lähestyy nopeasti, ja kuljettaja suuntaa kirkkaan valokeilan yli ratapihan. Tytöt pudottautuvat maahan juuri ajoissa ja väistävät sen. Sammy on jo aiemmin varoittanut heitä körmyistä, joiden tehtävä on ottaa kiinni loikkareita. Hänen mukaansa monikaan näistä pihavahdeista ei kuitenkaan vaivaannu etsimään perusteellisesti varsinkaan kylminä öinä, ja ennen pitkää tämäkin körmy suuntaa tietä pitkin takaisin kohti toimistoaan.

”Hei Chuck, tules katsomaan mitä löytyi”, mies huu-
taa heidän takanaan, ja kaikki kolme tyttöä ovat sääntä
pystyyn.

Isomahainen ratapihatyöntekijä löntystelee paikalle ja
osoittaa taskulampullaan tyttöjen naamoja. ”Matkustatte-
kos te kulkurit yksinänne?” hän kysyy.

”Me ei olla kulkureita, me ollaan siskoksia”, Sammy
vastaa niskojaan nakaten.

Mies terästä katsettaan. ”Jos te likat olette siskoksia,
niin minä olen Mikki Hiiri ja tämä tässä on Aku Ankka.”

”Soitanko pomolle?” ensimmäinen mies kysyy kaivel-
len radiotaan.

”Ole kiltti älä”, Karla sanoo. ”Me haluamme vain mennä
kotiin.”

”Missäs koti on?” taskulamppumies kysyy, ja kun tytöt
eivät vastaa, radiomies astuu lähemmäs. ”Sanoisin että tuo
pitkä jolla on korkeat poskipäät on venäläinen”, hän toteaa.
Sitten hän silittää Karlan hiuksia ja hymyilee. ”Ja tämä
ihana señorita on takuulla rajan eteläpuolelta, mutta pik-
kuisesta en ole varma.”

Mies on aikeissa tarttua Sammya separosta, mutta Sammy
tyttö pysäyttää miehen käden ja ottaa askelen sivuun. ”Sä
olet väärässä”, Sammy sanoo. ”Me ollaan kaikki Kalifornias-
ta. Eli millä junalla me päästään sinne?”

”Pikku lehmä”, radiomies mutisee kaivellen radiotaan.

”Odotas hetkinen”, lihava mies sanoo. ”Nämä likat
eivät minusta näytä tavanomaisilta loikkareilta. Ovat en-
siksikin liian nuoria.”

”Emme me ole mitään loikkareita. Me tulimme kave-
reiden kanssa kaupunkiin ja ne... ne ottivat meidän kaikki
rahat ja jättivät meidät.”

Mies tarkastelee heitä vielä hetken taskulamppu valaisten
heidän riutuneita kasvojaan ja suuria pelokkaita silmiään.

Pitkä tyttö vapisee hiukan. Sitten mies osoittaa taskulampullaan ylös heidän taakseen. ”Tuolta lähtee juna etelään huomisaamuna. Sen kyljessä lukee Santa Fe isoilla valkoisilla kirjaimilla. Päätepysäkki on Long Beach. Teidän siskosten on parempi lähteä ennen kuin muutan mieleni.” He kiittävät miestä ja lähtevät välittömästi hänen osoittamaansa suuntaan.

Vielä tunti kiipeilyä ja kompurointia ympäriinsä, ja he löytävät junan. Suurin osa vaunuista on avovaunuja, mutta lopulta he löytävät lupaavalta näyttävän tyhjän katetun vaunun ja kapuavat sisään. He värjöttelevät nurkassa Karlan tuomien ohuiden peittojen alla ja tajuavat tarvitsevansa jotain muutakin pysyäksään lämpimänä, joten he haravoivat pihaa ja toisia vaunuja kunnes löytävät isoja pahvinpaloja ja muutaman tehdaskokoisen kaistaleen kuplamuovia. Niistä he tekevät pesän kauimpana ovelta olevaan nurkkaan ja painautuvat toisiinsa.

Tuntien nyt olonsa mukavammaksi he jakavat suklaapatukan ja vähän kuivalihaa ja juovat pullon vettä. Karla ja Sammy torakahtavat, ja Inesakin sulkee silmänsä, mutta jopa vapauden partaalla roikkuessa kauhu kourii hänen mahanpohjaansa suomatta hänelle hetkenkään rauhaa. Hän tuntee edelleen olevansa vangitsijoidensa armoilla kuin eläin häkissä ja pelkää, että vaikka jonkinlainen normaalius olisikin mahdollista tulevaisuudessa, hän ei koskaan enää olisi se ihminen, joka kerran oli. Se tyttö on iki-ajoiksi mennyttä. Hän vaihtaa asentoa, yrittää tehdä olonsa mukavaksi, kun Sammy tuuppaa hänen käsivarttaan. ”Joku tulee”, hän kuiskaa, ja sitten he kuulevat miesten ääniä. Taskulampun vaeltelevat valokeilat välähtelevät ulkona pimeässä. Jos he yrittäisivät pakoon, heidät huomattaisiin varmasti, joten he painautuvat säkkipimeään, ovesta kauimmaiseen nurkkaan.

Kun miehet lähestyvät, tytöt tunnistavat radiomiehen äänen. ”Näin niiden lähtevän tänne päin”, hän sanoo.

”Olisit vain soittanut minulle aikaisemmin. Chuck on välillä niin vitun nössö.”

”Se johtuu siitä ettei Chuck tunnista kunnan vittua vaikka näkisi sellaisen”, radiomies vastaa naureskellen. ”Suurimmaksi osaksi vain narkkareita ja laitapuolen kuljijoita kulkee tästä läpi. Viime kuussa löysin vanhan ukon joka yrjösi sisuskalunsa pellolle ennen kuin heitti veivinsä. Vittu mikä sotku siitä tuli. Meiltä meni viikko päästä eroon hajusta. Mutta tällä kertaa me osuttiin kultasuoneen.”

”Mitä jos ne soittavat poliisit?”

”Eivät ne ikinä soita. Nämä tytöt ovat yksiä vitun kaniineja.”

Toinen mies nauraa. ”Onko varma että niistä yksi on minun?”

”Saat sen pitkän venäläisen. Venäläiset tytöt osaavat pitää miehensä lämpöisenä öisin.”

”Tänä yönä onkin aikamoisen kylmä, kamu.”

”Se on helvetin totta. Niin kylmä että pallit jäätyy, joten meidän on parasta löytää ne pian.”

”Me löydetään ne kyllä, älä huoli. Ja ne huorat saavat maksaa siitä että ajavat meidän junilla.”